

A VÍZ ELRABLÁSA
avagy
LINA ÉS A NAGYHATALMÚ KARBANTARTÓ
ESETE

-bábjáték egy részben-

Írta
Pozsgai Zsolt

Békéscsaba, 2017 március 23.

Szereplők:

LINA - Fekete Gréta

ANYA, TIFFANI - Vadon Judit

JANKA NÉNI - Barkó Réka

NAGYHATALMÚ KARBANTARTÓ - Czumbil Örs

APA - Baditz Dávid

HAJÓSKAPITÁNY - Baditz Dávid

KÖLTŐ - Czumbil Örs

LÁNYHANG

LÁNYHANG II.

Történik.

LINA

Házunk a Galamb utca 13-ban van, itt is születtem. Szép, régi ház, nagy kapuval, nagy ablakokkal, négy emelettel, pincelakással. Nagyon szeretek itt lakni, mert csodás emberek élnek körülöttem. Elsősorban Anya és Apa, akiknél jobb szülőket nem kívánnék magamnak, de muszáj kamaszként az örületbe kergetnem őket, mert ezt szeretik, és ezt várják el tőlem. Hiszen mikor egyszer szeretetrohamom volt, és mindent úgy tettem, ahogy kellett, aggódni kezdtek: nem beteg ez a gyerek? és hurcoltak orvostól orvosig. Pedig én csak jó akartam lenni. Nem szabad jónak lenni mindig, mert ha időnként rossz vagyok, akkor becsülni tudják, ha nem. És apa is szeret néha kiabálni velem, és olyankor Anya is a pártomra áll, és máris kész a családi veszekedés, amit nagyon szeretek. Olyan jó utána kibékülni. Apa oda jön ilyenkor este az ágyamhoz, egy veszekedés után, és este dörmög egyet: tudod, hogy nem úgy gondoltam...én ilyenkor könnyes szemmel úgy teszek, mintha nagyon meg lennék sértve, de belül szeretem őket, úgy, mint senkit. És a többi lakó...Janka néni az elsőről....a költő bácsi a másodikról, akinek minden nap művészi rohamai szoktak lenni, olyankor kiáll meztelenül az ablakba, és verseket üvölt az arra járóknak, már bevitték párszor a diliházba ezért, de aztán már nem, mert nem közveszélyes, és úgyszincs már hely ott. Pali bácsi, a részeges, öreg hajóskapitány a pincelakásból is mindig olyan kedvesen köszön, mikor felsegítem, amikor elesik a pincelejárón. Jaj, és Tiffani, a ház cicája, nagyon szép cirmos macska, aki mindig büszkén jár-kei a lépcsőházban, mindenhol eszik de sehol sem akar megmaradni igazán. Így néz ki a mi házunk, ahova mindig jó hazajárni, különösen így télen, amikor hó ropog az ablak alatt, és nagyokat lehet nevetni, arccal a hóesésnek. És minden rendben volt, nem is volt semmi baj, míg fel nem tűnt egyszer Józsi, a nagyhatalmú karbantartó.

JÓZSI

Ej, de szép vagy te kislány, aki már nagylány, de szép vagy, te szép, te!

LINA

Ne szédítsen engem, inkább csinálja meg a fagyott csövet, azért hívták ide.

JÓZSI

Megcsinálok én, hiszen már meg is csináltam. De te hallottál-e egy Prométheusz nevű tűzoltóról, aki ellopta egyszer az önkormányzattól a tüzet?

LINA

Tanultam az iskolában. De azok istenek voltak.

JÓZSI

Ezek is azt hiszik magukról. Jól van.. Akkor tudod-e az milyen, ha ellopják a vizet? Mert én most azt teszem, ha még egyszer azt mondod, nem jössz hozzám feleségül.

LINA

Hiszzen csak viccelt velem maga. Én még fiatal vagyok.

JÓZSI

Nem vagy már annyira fiatal. Engem szeretsz, elveszlek én.

LINA

De én magát nem szeretem.

JÓZSI

Megjön az. És hogy lássad, nekem milyen hatalmam van, milyen nagy hatalmam van, én most elveszem a vizet, és nem adom addig, amíg azt nem mondod, a feleségem leszel, kicsi Lina.

LINA

No, aztat aztán lesheti!

LINA

Nem is törődtem én vele, hiszen csak nevettem őt, és bementem a lakásunkba, hogy elmondjam, milyen nagyon hülye ez a Józsi. Apám épp a vécén ült bent.

APA

Ej az a radai rossebes, kénköves, macskafarkas teremburáját, azt a nyavalyatörős, kecskepetéjű istennyilát, azt a hórihorgas csupaszfenekű majomfenéjét annak, aki ezt tette!

ANYA

Mi bajod, Géza? Nem jössz ki?

APA

Hogy a mángorlós, süppedt fenekű rongyos matuláját, aki nem szól azzal a lepcsés, mocsacsoda pofájával előre arról, mai következik! Hogy süllyedne a kénpoklú trágya közepébe az ilyen!

ANYA

Mit mérgeledsz te a reteráton, édes uram!

APA

Hiszen nincs víz, nem jön. Mondtam, hogy tartályos vécét kellett volna ide telepíteni, de te folyton ellenálltál!

ANYA

Mert az pazarlás csak, a nyomógombossal mindég annyit kell eresztetni, amennyi kell.

APA

De most nem jön semmi! Nem jön víz, itt ülök, mi a keresztanyám macskajajgatós rossebét csináljak én most itt?

ANYA

Várd meg ott, amíg megint lesz víz.

APA

Várjak-e, azt mondod, meddig várjak? Megereszkedik az ülepem!

ANYA

Kibírsz pár percet, Géza, addig énekelj magadban, ha nem bírod.

LINA

Apa egész este nem jött ki a vécéből, mert várta a vizet, csak én tudtam, hogy a nagyhatalmú karbantartó miatt van ez, de még nem mertem szólni. Anyám pedig vacsorát akart készíteni.

ANYA

Nézd már, a krumplit sem tudom megfőzni, hiszen nincs miben. Pedig ma Neked születésnapod van, kicsi Lina, hogy lesz ebből így rotytyantós krumplivacsora, hozzá málna öntetes krém, hiszen ahhoz is víz kell. Mi lelhetette ezt a csapot, hogy nem jön belőle a víz? Pedig te azt szereted, a rotytyantósat, más nincs idehaza, húst se vettem, semmit se. És mosogatni is kellene, hogy a lábast újra töltssem, mert most zsíros, piszkos belül.

APA /énekel/

Én vagyok a göthös huszár, szép a járásom, ha látnak, de ha éjjel nem is látnak, a babámnál van várásom, heje huja haj!

ANYA

Mit csinálsz ott bent, Géza?

APA

Te mondtad, hogy énekeljek, most mit kóricálsz nekem?! Inkább a vacsorát tedd fel a kicsi Linának, mert ma tizenhat éves, meg én is marha éhes vagyok.

ANYA

Hiszen ez az, nem jön a víz, együnk valami konzerveket?

APA

Konzervet a lányom ünnepén? Meghibbantál?

ANYA

Kicsi Lina, eredj Janka nénihez az elsőre, kérdezd, rakott-e félre vizet, és hozz egy lavórnyit, hogy főzni tudjak!

LINA

Janka néni özvegyasszony, meghalt a férje a háborúban, azóta egyedül él, de Pali bácsi -így hívták a férjét, szóval Pali bácsi szobája úgy van, mint régen, mintha élne. És Janka néni is mindig kettőre ágyaz, tudom, mert sokszor behív magához és akkor elmeséli mindig, milyen jó volt, amíg ketten éltek itt. És úgy is terít, ha ebéd van, Pali bácsinak is mindig, és úgy főz mindig, két személyre. Mert akit nem felednek, az nem halt meg, mondja rendesen.

JANKA

Jó, hogy jössz te Lina kislány, gyere ide, nézd a virág, amit kaptam, milyen szépen kinyílván még!

LINA

Kitől kapta, Janka néni?

JANKA

Kitől, hát az én uramtól, hozta egyszer, mikor szabadságra engedték.

LINA

Hány éve is van már annak?

JANKA

Harminc éve is meg van már, de a rózsa hogy ragyog, látod-e?

LINA

Látom, és mindig csodálkozom, hogy lehet az.

JANKA

Mert ő akkor ezt szívből hozta nekem, és amit a szívből tesz, örökké tart. Persze, csak ha friss vízben áll. Töltsél alá vizet, Lina.

LINA

Nincsen most víz, Janka néni. Hiszen anyám is azért küldött. Hogy tett-e el egy keveset.

JANKA

Miért tettem volna? Víz mindig van. Nocsak, hozzad, látod, már kókadni kezd, ilyenkor este fél hétkor kell adni neki.

LINA

Miért mindig ugyanakkor?

JANKA

Mert akkor esett el Pali bácsi a háborúban, rá emlékezik ez a rózsza. Ha nem kap vizet, elhervad itt.

LINA

Nincs most víz egy darabig, Janka néni.

JANKA

Az nem lehet, akkor vége. Vége a rózsának, és végem nekem is. Hiszen ő itt él, ebben a virágban, ha elpusztul, én hova jutok? Várj csak...ki óbégat fenn nálatok?

LINA

Apa énekel a klotyón.

JANKA

De miért?

LINA

Nem tudja lehúzni, és nem jön ki addig, inkább énekel.

JANKA

Muszáj lesz egy kicsi vizet...nem maradhat így a rózsza...

LINA

Várjon, mindjárt intézkedem.

LINA

A tetőn ücsörgött a nagyhatalmú karbantartó, nézte a csillagokat, és várt engem csak, engem várt.

JÓZSI

Meggondoltad magad, Lina?

LINA

Én nem, de maga intézkedjen, mert elhervad Janka néninél a rózsza.

JÓZSI

Nekem csak egy virág számít, és az te vagy, kicsi Lina. Nem nyitom meg a vizet, míg csak enyém nem leszel.

LINA

Legalább egy vödörrel, hogy apám végre kijöhessen, hogy anyám végre megfőzhessen, és hogy Janka néni éljen tovább.

JÓZSI

Megmondtam! Egy cseppet se nem!

LINA

Csak üljön a tetőn az a hülye, majd én elintézem. Van itt a házban egy hajóskapitány, majd ő elbánik velem! Szaladtam le a pincelakásba.

HAJÓSKAPITÁNY */sír keservesen/*

Jaj,jaj, jaj jaj, jaj nekem...

LINA

Magának meg mi baja van? Megint részeg?

HAJÓSKAPITÁNY

Megint? Mindig! De nem ez a baj! Nézd a kádat, mi van benne?!

LINA

Semmi, hiszen ez üres.

HAJÓSKAPITÁNY

Hisz épp ez az! Most lenne a seregszemle! A hajóim, ott lent a földön, látod?

LINA

Milyen szép piciny hajók...

HAJÓSKAPITÁNY

Ugye, szépek...az egyiket én vezettem, én voltam a kapitánya. Süvöltött a cafrika tenger, dobálta a nagy hajómat, de én csak álltam a hídon, és parancsoltam mindenkinek! Sürgött-forgott a sok matróz, a gépházban dübörgött a hajómotor, zakatolt a hajóm szíve, hej te tenger, meglovagollak, hej te tenger győzők feletted, és mire a hajnali szél megfésülte a tenger haját, megint nyertem, megint győztem! Így éltem le az életem, örökös harcban a széllal, arcomat a nap égette, örök barna lett az arcom, hogy én milyen boldog voltam! A kikötőben lányok vártak, sikongattak, simogattak, hej de nagyon kedvemre volt! De választani nem lehetett közülük sem, hiszen az én párom a tenger, az én szerelmem a

csacsogó habok, az én babám a végtelen nagy óceán volt! Fürdöttem a szerelemben, ha a tengerrel ölelkeztünk, olyan nász lett ebből, olyan...jaj, kislányom, ne tudod te...asztán egyszer lebénultam, a hajóra már nem mehettem, kiraktak csak a partra, nyugdíjam meg éppen semmi, hiszen minden pénzt elvertem kikötői randalírban, kikötői lányok mellett, hej, hogy milyen életem volt! Elhiszed?

LINA

Most meg itt lent a pincében...

HAJÓSKAPITÁNY

Elhagyott a nagy szerelmem, elhagyott az óceán, itt élek egy kis pincében, és már rég elföldeltek volna, ha nem lennének ezek a kis hajók! Ezekkel járom minden este újra végig utaimat, nézd, milyen szépek, és ott, az egyikén ott állok én, látod, milyen pici vagyok?

LINA

Az ott maga, a játékhídon...

HAJÓSKAPITÁNY

Én vagyok az, de most baj van, nem jön a víz, nem tudok emlékezni. A magamfajta az emlékeiből él csak...látlak téged, jóapádat, jóanyádat, milyen szépek vagytok hárman, énnekem ez nem adatott meg, örökké magam maradtam, nincs családom, unokáim...ide képzelem a tengert, de most ez sincs, vége, vége!

LINA

Várjon kicsit, intézkedem.

LINA

Hisz ott a költő a másodikon. Azt mondják, hogy elmebeteg, de nem az, csak verseket ír. A költők mindig tudják, mit kell tenni.

LINA

Szalacky úr...merre, hol van?

KÖLTŐ

Remegek...itt a sarokban...megütöttem magamat...

LINA

Megütötte?

KÖLTŐ

Leestem csak.

LINA

Mi az ott a nyakában, miféle kötél?

KÖLTŐ

Elfogyott a líra bennem, kicsike lány, nincs értelme az életemnek.

LINA

Mi fogyott el?

KÖLTŐ

Egész életemben írtam. Verseket, hogy szeressenek. Engem is és egymást is az emberek. Hisz ez már minden költő célja. Hogy a verssel szeretet ajándékozzon a világnak. Szereted-e a verseket?

LINA

Én szeretem nagyon, mert önmagamra ébredek tőlük.

KÖLTŐ

Úgy, úgy, pedig te csak olvasod. Én megírom, és nem kell semmi, csak ez a kis lak, egy papír, és amivel írhatok.

LINA

Hisz a tolla az asztalon!

KÖLTŐ

Nem a toll kell, az állapot! Nincs én nekem nagy igényem, de van egy szép kávéfőzőgépem, az az ünnep nekem, mikor megtöltöm azt, a bódító kávé kifoly, én kortyolgom, élvezkedem. Nem kell nekem semmi homár, az esetebédről is leszoktam, és amikor az ablakomba beköszönnek a csillagok, megiszom a kávécskám, leülök, és írni kezdek.

LINA

És anélkül nem próbálta?

KÖLTŐ

Bódulatból jön a vers csak, és a kávé átmelegít, megindítja a sorokat, így van ez már nagyon régen. De most kinyitom a csapot...és nem jön semmi, csak hörög a csövekben az aggodalom. A kávé íze a végtelen, benne érzem a pörkölést, ősi indiánok táncát, mindent, mi a szívet bódítja, felizgulok, és verset írok. De ha ez sincs, mi lesz vélem? Látod, a kampóra akartam a kötelet felakasztani, de öreg ház ez, laza földém. Lezuhantam, itt vagyok.

LINA

Megpróbálok tenni valamit. Hátha lehet.

KÖLTŐ

Megáld érte az irodalom.

LINA

Futtam volna a tetőre, de a lépcsőházban, Tiffani, a ház macskája feküdt csak a lépcső szélén.

TIFFANI

Jaj, megfagyok, reszketek.

LINA

Azám, hiszen hideg van itt. A csövekben nincs kerengés, nincsen fűtése a háznak.

TIFFANI

Olyan jó meleg volt itt a lépcső, míg kint a hó, és a hideg.

LINA

Hozok plédet, betakarlak, kicsi cicám...

TIFFANI

Nézd a hasam, fogd meg kicsit...óvatosan...

LINA

Mi ez...hiszen a hasikád...és mi dobog itt...mi mozog itt...

TIFFANI

Azok a kiscicák. Vannak bent legalább öten.

LINA

Miért nem mondtad? Hoztam volna neked mindent, amit szeretsz...

TIFFANI

A macska erről nem beszél. Mikor érzi, hogy kicsinyei ki akarnak bújni onnan, elmegy, elmegy jó messzire, és ahol senki sem látja, világra hozza őket. Alig vártam már ezt a percet, de most a hidegben megfagyok.

LINA

Nincs fűtés sehol a házban...talán ha átviszlek az udvaron másik házba, más emberekhez...

TIFFANI

Nekem ez az otthonom. Látod, én választottalak téged, és mindenkit itt. Az öregasszony örül nekem, cirógat, és én hagyom. A költő olykor kávéval itat, nem szeretem, de jó meleg, nyaldosom csak, hadd örüljön, és ő is jobban lesz tőle. Dorombolok a hajóskapitánynak, és nem érzi magát egyedül. Édesanyád adott vizet, kitette az ajtó elé, de most az sincs, pedig innék. Szomjas vagyok, kicsi Lina.

LINA

Öt kiscicád lesz?

TIFFANI

Örülne a ház is nekik, de ha egyszer előbújnak, meg kell mosdatnom őket, tisztán hozzam őket nektek. De most mozdulni sem tudok, a hidegtől elgémberedett minden tagom.

LINA

Az nem lehet, neked élned kell!

TIFFANI

Meleg helyre kellene tennem őket, hogy megszáradjanak. Hogy a kis vaksi cicák úgy érezzék, jó helyre jöttek. Ide, az én otthonomba, amit jelent a ház.

LINA

Gyere, beviszlek hozzánk, anyám majd kitalál valamit.

LINA

Éreztem a remegését, ahogy vittem le a lépcsőn, éreztem a kiscicákat, ahogy kergetőznek benne, alig várják már a napot, amikor is kibújhatnak. Nem fagyhat meg ennyi szépség, nem lehet!

ANYA

Kiscicái lesznek? Biztos?

LINA

Hiszen mondta nekem...

ANYA

A macskák nem beszélnek...

APA HANGJA /énekel/

Ej, huszárok, lován járnak, nyeregben a hegyre hágnak...

ANYA

Te meg halkabban énekelj... mutasd csak, ez tényleg hasas... te meg vedd fel a pulóvert, kicsi Lina, hideg van itt, fázunk nagyon, apád meg csak énekel...

LINA

Meleg hely kell a macskának.

ANYA

Más baj is van. A mosógéppel mostam volna, holnapra, hogy legyen ruhád, tiszta inged, tiszta szoknyád, és apádnak is tiszta gatyá. De most

meg sem száradnának, minden radiátor hideg. A macskát jól bebunyoláljuk, hátha kibírja egy darabig. Hogy még holnap iskolába, kicsi Lina? Jaj, ezt a szégyent....

LINA

Valamit még megpróbálok...

LINA

Szaladtam fel a tetőre, ott dohányzott a nagyhatalmú karbantartó, bezzeg neki van bundája, erre a hidegre készülhetett...

JÓZSI

Nos, döntöttél? Enyém lesz?

LINA

Mindenkire csak baj hoztál. Én meg hangokat hallok egyre...

JÓZSI

Hangokat? És miféléket?

LÁNYHANG

Mi ez, Lina? Anyád nem mos?

LÁNYHANG II.

A ruhád csupa kosz, így jöttél végig az utcán?

LÁNYHANG

Mellém ne ülj, hisz büdös is vagy. Nem mosakszol?

LÁNYHANG II.

És a szád is milyen büdös...fogadat sem mosod már meg?

LÁNYHANG

A füles is piszkos, sárga, jujj, de undorító vagy te, Lina...

LÁNYHANG II.

Milyen volt a szülinapot? Volt-e rotyyantott burgonya?

LÁNYHANG

Vagy már arra sem telik nektek?

LÁNYHANG II.

A szád is kék, mintha fagyott lenne.

LÁNYHANG

Apád elitta a fűtésszámla pénzét? Ülj messzebb, mondom, nem bírom a szagodat sem...

LINA

Megpróbáltam a főcsapot...

JÓZSI

Azt hiába próbálsz te. Csak nekem van olyan kulcsom, amivel megnyitni lehet...

LINA

Gonosz vagy, és könyörtelen...

JÓZSI

Leszel enyém? Hozzám jössz már?

LINA

Most nem tudom...most gondolkozom...

JÓZSI

Helyes. Engem itt megtalálsz. Várom a válaszod.

LINA

Gondoltam, majd Janka néni segít, neki elmondtam minden titkom, hogyan csókolt meg először a suliban a kancsal Feri...meg a többi mind...ő olyan okos...segíthet tán...

JANKA

Te vagy, kislány? Nézd a rózsát...meghal ez itt, nincs friss vize...engem meg elkapott valami nyavalya...ebben a hidegben nem is csoda...fogd csak meg a homlokom...

LINA

Forró, tüzes Janka néni...

JANKA

Lázam lehet...nagyon kellen egy hideg vizes borogatás...vagy a gyógyszer a fiókban...de azt is fel kell oldani...nincs még mindig víz a csapban?

LINA

Nincs, és nem is lesz addig...nem tudom, hogy mondjam el...én vagyok a hibás ebben.

JANKA

Te?

LINA

Igen, és nagyon szeretném, ha meghallgatnál, tanácsot adnál..

JANKA

Nem tudok már...a rózsám nézem, és fogy belőlem ki az erő...ráz a hideg, nem tudok már gondolkodni sem...ha titkod van, most ne nekem mond...arra van az édesanyád, neki mondd el, mi bánt, Lina. Én itt lassan elfonnyadok, ahogy ez a rózsza is itt...Pali bátyád meghal végképp, nem bírom, nem bírom!

LINA

Fázok, remeg minden tagom, fogam vacog, szaladok a lépcsőn hozzánk, apám még mindig a klotyón, egyre halkabb az éneke. A cicánk a hideg radiátor alatt, anyám próbálja melengetni, de anyám keze is már hideg...ha nem is a fűtés miatt, hanem a szégyentől, hogy holnapra nem tud tiszta ruhát adni.

ANYA

Víz kellene a macskának, és nekünk is, kicsi Lina.

LINA

Én vagyok az oka ennek. Én vagyok az oka, anyám!

ANYA

Mi történt? Nekem elmondhatod.

APA HANGJA

Mit pusmogtok ti oda kint? Miattad ülök itt a retyón?

ANYA

Te még énekelj egy kicsit. Mesélj, Lina.

LINA

Az a Józsi, a nagyhatalmú karbantartó zárta el. És nem nyitja ki addig, míg az övé nem leszek.

ANYA

És te? Mit gondolsz TE erről?

LINA

Aki ilyen gonosz, és könyörtelen, azé nem lehetek. Akármilyen hatalma van...de most mégis mást gondoltam. A pincében a hajóskapitány zokog, a költőt nem bírta el a kötél, Janka néni lázas, beteg, ez a cica megfagy nálunk, és megfagynak a kicsinyei. A tetőn meg az én „hercegem” várja a válaszomat.

ANYA

Szereted őt?

LINA

Hogy szeretném? Tiszta szívből gyűlölöm!

ANYA

Akkor rendben. Akkor ne legyél az övé.

LINA

De a ház így csupa bánat!

ANYA

Apád, aki ül ott bent a retyón, és énekel, szerelemből vett el engem. És te ebből a szerelemből születél, kicsi Lina. Mi is voltunk sokszor ilyen helyzetben, mint te, még ha te ezt nem is tudod. Sokszor álltunk döntés előtt, magunkra hallgassunk, vagy fogadjuk el a gonoszok alkuját. Mi nem hátráltunk meg soha. És itt élünk boldogságban mindig, most is. Azt hiszed, a mi életünkben nem voltak ilyen nagyhatalmú karbantartók? De mi egymásba kapaszkodtunk, és kibírtunk mindent együtt.

LINA

De ha nincs víz, nincsen semmi!

ANYA

Akkor így kell lennie. Menj, és add meg a válaszod. Mi most is, mindig veled vagyunk. Nem vagy már egy kicsike lány, felnőttél, Lina. Neked kell döntened. Bárhogy döntesz, veled vagyunk. Nem csak mi. Itt az egész ház is.

LINA

Futottam felfelé a lépcsőn, a tetőn az meg pálinkát ivott.

JÓZSI

Megkóstolod, kicsi Lina? Ez majd jól átmelegít.

LINA

Nem leszek a tiéd soha!

JÓZSI

Igyál belőle, mondom, és máshogy látod a világot.

LINA

Gyűlöllek, te karbantartó! És a tiéd nem leszek! És nem csak én mondom ezt neked! Ezt mondja az anyám, apám, ezt a beteg Janka néni, ezt a csonttá fagyott macskánk, ezt az öreg a pincében és erről énekel a költő!

Gonoszságból nem lesz semmi, szeretet, ölelés, szerelem, semmi sem! Takarodj le a tetőről, vidd innen a mocskos kulcsot, mi majd megleszünk valahogy. Vagy mindannyian elpusztulunk. Én pedig leugrom innen!

JÓZSI

Hova? Le a puha hóba? Bolond vagy te kicsi Lina. Bolond lány nem kell nekem. Keresek egy normálisat.

LINA

Otthagytam, lement. Újra esni kezdett a hó. Felnéztem a hóesésbe, arcomat simogatták a pelyhek. De már nem fáztam, a hópelyhek is mintha meleg vattapamacsok lettek volna, kamilla illattal. És amikor bementem a lépcsőházba, éreztem már a meleget. A falakban, a csövekben csacsogott a víz. Janka néninek adtam borogatást, feloldottam a gyógyszert, kicseréltem a rózsavízben a vizet. A rózsavíz égni kezdett, világított benne Pali bácsi, Janka néni kacagott. A költő ült, kötéllel a nyakában, mellette gőzölgött a kávé és rám pisztentett: hagyj most, írok! A pincében ringatóztak a vízen a hajók, az öreg kapitány rumot ivott, és pont olyan részeg volt, mint az a pici fakapitány ott a pici fahídon. Apám már jött elém, keresett, azt mondta, igyekezzek, kész a rotyyantott krumpli, morgott a mosógép, anyám futott a konyha és a fürdőszoba között, már meg volt terítve az asztal, gyertyák, hiszen születésnapom van.

ANYA

Itt az igazi ajándékod, kicsi Lina...

LINA

És a kamra sarkába vitt, ahol ott volt Tiffani, jó melegben, kölykei körülötte, de szép cicák voltak, Istenem! Az egyik éjfékete, másik cirmos, még egy fehér is... tényleg öten voltak, még a szemükön ott a hályog, csak botladoztak körülötte, megsimogattam őket, Tiffani megnyalta a kezemet....

APA

Mi az? Már soha nem eszünk?

LINA

Leültem apám és anyám közé. Veszekedtek a mártáson, apám szerint nem elég csípős, anyám szerint nem neki van születésnapja, hanem nekem, most úgy készítette, ahogy én szeretem. Ezen kicsit összekaptak. Néztem, csak néztem őket. És soha, soha nem voltam még annyira boldog, mint akkor.

-vége-